

34/6

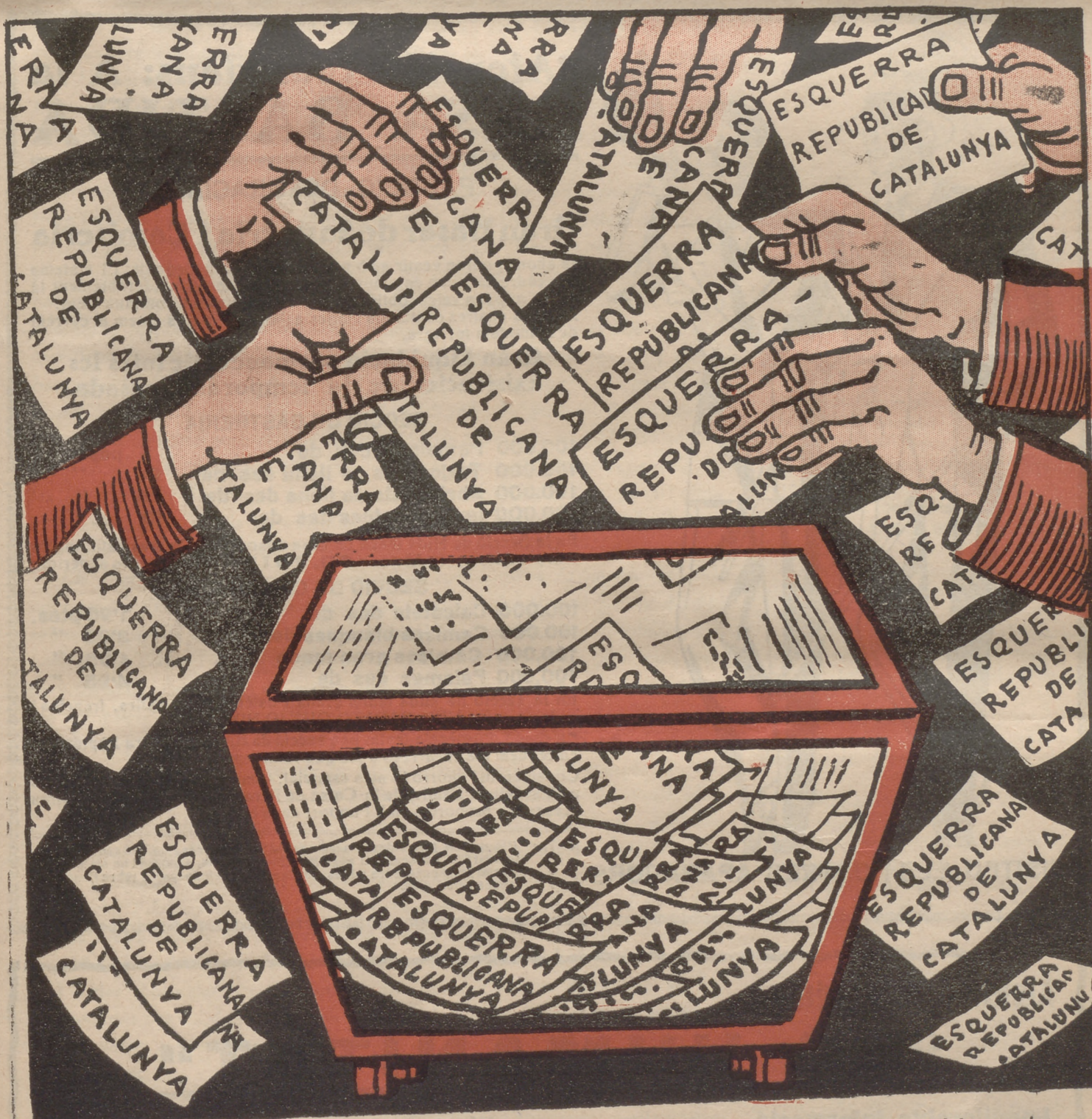
LA CAMPANA DE GRACIA

Any LXIV - Batallada 5556

Preu: 20 cèntims

BARCELONA, 19 Novembre 1955

Demà, el poble de Catalunya, en ratificar la seva confiança a l'Esquerra desfarà les il·lusions dels enemics de les nostres llibertats!

LA CUINA A GAS INDISPENSABLE A TOTA CASA MODERNA

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONS AL GAS

Avinguda Portal de l'Angel, 20

¡¡Atenció!! Ciutadans: A la CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria

es ahont podreu vestir amb pocs diners i ben elegants: El sistema de vendre amb poc enguany ens augmenta tan considerablement la venda que ens veiem obligats a fer engrandiments continua ment. Amb els nostres continous viatjes a París i Londres estem al corrent de la moda a tot hora.

Gran Liquidació permanent de totes les existències de la temporada pasada.

SECCIO DE SASTRERIA

100.000 Pantalons des de	5 pessetes
100.000 Trajos fets de llana des de	25 "
100.000 Abrics fets de llana des de	25 "
100.000 Impermeables des de	10 "

En la Secció de Mida tenim un gran assortit de gèneres estil Anglès tant per trajos com Abrics a **60, 75 i 95 pts.** els mes superiors

SECCIO DE CAMISERIA

100.000 Calçotets des de	1'95 ptes.
100.000 Camises blanques des de	3'95 "
100.000 Camises gran moda	4'95 "
100.000 Paiames des de	4'95 "

En la secció de mida tenim grans existències de céfirs, franeles i sedes a preus **MES BARATO QUE JO NINGÚ.**

En casos d'urgència tenim una secció de confecció Ultra Ràpida que entreguem els encàrrecs a les quatre hores.

Considerant l'ahorro lo més essencial, obsequiem als nostres clients amb segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per la Vellesa i altres presents a proporció amb l'import de la compra.

NOTA: Els que de fora vulguin servir-se de la nostra casa, poden escriure i adjuntant 0'25 pessetes en segells, rebran figurins, mostres i un sistema especial per a pendre les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 5 dies.

VISITEU ELS NOSTRES APARADORS

Llegiu i propagueu

"LA HUMANITAT"

Immillorable informació

Diari modern Catalanista d'Esquerra

LA CAMPANA DE GRACIA

SETMANARI DELS ESQUERRISTES CATALANS

Redacció i Administració: Ronda Universitat, 25, entl. Telèfon 22122

HA arribat l' hora—que pot tenir transcendència històrica—en què el poble de Catalunya ha de palesar el seu propòsit decidit de barrar el pas a la reacció amenaçadora.

Un allau de baixes passions, de desitjos impurs, de propòsits inconfessables, s'ha desfermat contra l'Esquerra Republicana de Catalunya, el partit d'homes sincers, de patriotes de cor que va donar a Espanya una República alliberadora i a la nostra terra una Autonomia prometedora d'un esdevenidor de llibertat. Contra l'Esquerra s'hi han desencadenat tots els odis, totes les malevolences. Els seus enemics units en monstruosa solidaritat, han emprat, per tal de combatre-la, totes les armes i tots els procediments, fins els més reprobables. Res no ha estat negligint per tal de socavar el prestigi de l'Esquerra i tacar de fang l'honorabilitat dels seus homes. Insídies perfidioses mancades de tot fonament han circulat amb sospitosa insistència. Calúmnies, vils i rastres, han estat escampades a cau d'orella. A l'Esquerra li han estat atribuïdes per les dretes reviscions i pels esperits crèduls i fàcilment suggestionables tots els mals que patim en aquests dies, reflexe fatal de la inquietud que domina al món. Les extremes dretes, que veuen en l'Esquerra l'enemic natural, la força que destrueix les seves maquinacions, que ha enderrocat el tinglado de la seva farsa religiosa, que ha alliberat les consciències i ha foragitat de les escoles la coacció confessional, la combaten apel·lant a tots els procediments. Es rabegen en el llot i de llot esquitxen l'adversari. La "Lliga", el partit funest, mestre en l'art d'embarcar a la classe mitja, ha adreçat la força del seu diner i la coacció patronal contra l'Esquerra. La "lligueta" nucli ridícul i grotesc, ha ajuntat la seva mala intenció amb el verí del grupet dels despitats, per tal d'entrebançar l'elecció al partit que dirigeix Francesc Macià, l'apòstol venerable de les llibertats de Catalunya. I hem vist, en aquests darrers dies, com l'ofensiva combinada de tots els enemics, ha d'adquirit la seva plenitud. Vagues d'un marcat caràcter polític. Amenaces de pertorbació força sospitoses.

Els diaris «neutres», els «imparcials», cooperant a la campanya dels enemics de l'Esquerra. I fins la gloriosa figura de l'Avi, que hauria de merèixer el respecte i la veneració de tot català ben nascut, ha estat objecte per part de les dretes i de les esquerres (?) que les hi fan el joc, dels més grossers insults... Les dretes es juguen una carta decisiva i es pensen guanyar. No compten, en llur obcecació, amb el poble de Catalunya. Aquest, demà, d'una manera clara i contundent, dirà als monàrquics més o menys emboscats, als pseudo-republicans de la Lliga, als grupets d'envejosos, als clericals i feixistes, als enemics de l'Estatut, als pertorbadors interessats, quin és la seva voluntat sobirana. Catalunya, demà, en elegir els candidats d'Esquerra Republicana de Catalunya, en ratificar a aquest partit la seva plena i absoluta confiança, dirà al conglomerat informe dels enemics de la llibertat i de la República que totes les seves maniobres son debades. Esquerra Republicana de Catalunya ha iniciat l'obra renovadora i és ella la que té que acabar-la. I davant el fracàs de les seves il·lusions, davant de tant diner malgastat, veient desfetes les seves il·lusions d'apoderar-se de l'autonomia per tal de posar-la als peus del Foment i del bisbat, les dretes, i les esquerres que les recolzen, sentiran, amb la humiliació, potser un xic de vergonya...

Demà, el poble de Catalunya, complint un deure patriòtic, elegirà els candidats d'Esquerra Republicana. Si així no fos, si la reacció sortís triomfant, si el diner i la calúnnia reeixissin en la seva trista tasca, caldria pensar que la revolució està per fer.

«PER L'ESDEVENIDOR DELS NOSTRES FILLS, PER LA DIGNITAT I EL BENESTAR DE L'OBRER, PER TOT EL QUE ES DIGNE I PER TOT EL QUE ES AMOR, ANEU A VOTAR EL DIA 19 PER ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA».—FRANCESC MACIÀ.

Les monges i el Dr. Irurita

D'una xarrameca episcopal

Comencem a parlar:

—Bon dia, senyor bisbe.

—«Dominus tecum». ¿Qué se le ofrece, amigo?

—Caratsus! M'havien dit que vostè xafava el català!

—Verá. Cuando conviene hago un esfuerzo. Pero me revienta.

—¡ Ah, sí! ¡ Para hacer el papelito! Bé; i què me'n diu de les eleccions?

—Que ganarán los míos. La Esquerra cederá el paso a los nuestros. ¡ Y volverán mis amados hijos a Jesucristo!

—Bé, entenem-nos. Els «suyos» quins són? ¿Les dretes, els agraris, la Lliga?

—¡ Hombre! ¿Es usted capaz de guardar un secreto?

—Cerrado y barrado. Garli.

—Pues yo estoy por la Lliga. Las derechas protegen demasiado a los jesuitas y a los escolapios.

—¡ Ah! ¿Pero usted también les tiene tirria?

—¡ Si no me dejaban vivir!

—¿Es veritat allò que diuen de les monges?

—Sí. ¡ Qué caray tiene de particular! ¿Que no les conviene tomar un poco el fresco? Sí, hijo sí. Que salgan, que voten...

—A la Lliga!

—¡ Uva! Y que vuelvan a la clausura después de haber cumplido su obligación...

—¡ Si alguna s'esgarria? ¿I si atabalades, voten l'Esquerra?

—Les hemos dado la candidatura. «In hoc signa vinci».

—¡ Usted es un triunfo, senyor bisbe!

I res més.

TANET.

SORGEIX UN IMPERATIU QUE ENS HA D'OBLIGAR A ANAR A VOTAR A FAVOR D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA, PERQUE NO ES TRACTA DE LA VICTORIA D'UN PARTIT, AMICS MEUS, NO: ES TRACTA D'ASSEGURAR LES LLIBERTATS DE CATALUNYA, LA SEVA DIGNITAT I LA SEURETAT DE LA REPUBLICA ESPANYOLA.

Incongruències

El senyor Cambó, fervent republicà

No escrivim el títol que encapçala aquestes ratlles en sentit irònic. Res d'això. Ho diem tot el seriosament que nosaltres parlem sempre. El senyor Cambó és un fervent republicà.

Ho és des de fa molt poc temps, és cert. Encara no fa mig any no ho era. Esperava que el Borbó tingués la traça de bellugar bé les figures i els diners, per tal de fer possible el seu re-

torn a Espanya. Aquesta hauria estat la solució ideal per a «don Francisco», doncs no en va hi havien lligams de tota mena entre la seva política i els capgrossos de la monarquia.

Però el senyor Cambó, com a home de negocis, sap quan ha de plegar-se el ram a temps.

Convençut de què els monàrquics espanyols són unes pepes; convençut de què «el il·lustre desterrado» no tornarà a trepitjar la terra que va envilir i va explotar; convençut de què la corona reial no li donaria res més, s'ha fet republicà. Qüestió de llibre de caixa.

Un cop canviada l'etiqueta — tal com han fet molts fabricants «proveedores de la Real Casa», el senyor Cambó ha cregut que podia reanudar la seva política avantatgista, com si res hagués passat.

Del seu republicanisme, ningú pot dubtar-ne. En l'oposició monàrquica, la Lliga no hi té res a pelar. Amb la República, si els republicans baden, es pot anar tirant de la rifeta. ¿Pot, doncs, dubtar-se de la sinceritat del republicanisme de la Lliga?

El senyor Cambó i els seus, pensen fer més encara. Pensen apoderar-se'n, a Catalunya, d'aquesta República tan

babau que deixa fer. Pensa apoderar-se de l'Autonomia conquistada pels republicans. I, home de negocis a la fi, com si la dignitat i les ànsies d'alliberació de Catalunya fossin un negoci de suro o una Chade, fer-hi un bon negociet...

Heus ací com ningú pot dubtar-ne del republicanisme del senyor Cambó.

Intencions

El dret a la vida

i II

Segueix parlant Rufino Blanco Fombona en «Espanya», número 236:

«Este no és, a lo que parece, más que un aspecto del problema. Y el problema, hasta ahora, queda en pie, insoluble. Las carabinas de la guardia civil no harán sino complicarlo; porque los incendios de la desesperación o, si se quiere, de la ambición, las llamaradas del hambre o, si se quiere, del odio, no se extinguen fácilmente con sangre. Con las llamas que prenden los agrarios andaluces—que eren uns agraris ben diferents dels d'ara—se va viendo más claro que el derecho a la posesión personal e indefinida sobre la tierra tiende a transformarse.»

I en «El Sol», número 613, deia el senyor Pasqual Carrión:

«El problema andaluz no es un problema de orden público, ni tampoco, exclusivamente, de paz social, sino que es un problema más hondo: es de reconquista de un pedazo de nuestro suelo que, en su mayor parte, se encuentra en poder de unos cuantos señores que dificultan su normal desarrollo e impiden, quizá inconscientemente, que alcance la prosperidad que por sus condiciones naturales le corresponde.»

Més abrandades les paraules de Blanco Fombona, amb més nervi, coincideixen, però, amb les de Carrión. I coincideixen amb les del gran escriptor portuguès Eça da Queiroz, que jo ara vull traduir-vos perquè les mediteu i en copseu tota l'amarga ironia. Diu Eça da Queiroz en les seves «Cartes d'Anglaterra», pàgina 109:

«La terra, és clar, pertany al lord. Amb quin títol, amb quin *per què*, no ho sé. Tal volta alguna de les seves àvies, una nit que anava més escotada que les altres nits, atragué l'inconstant esguard de Carles II en les festes galants de la Restauració. D'aquella mirada pervé, tal volta, aquesta propietat: l'alegre Stuard era tan generós!...

»Com a propietari de la terra, doncs, el lord l'arrenda a les famílies que, de generació en generació, viuen en les seves propietats. El valor de les rendes és purament arbitrari.

»A més de la terra propiament dita, el propietari ha de proporcionar la casa i les eines de treball. Si la hisenda no té casa, o bé si la casa necessita restaurar-se, el *land-lord* donarà, natural-

ment, alguna fusta, un grapat de claus, un feix de palla perquè el treballador construeixi la barraca miserable, molt inferior en confort als corrals de les nostres bèsties. A aquesta generositat magnífica, el *land-lord* hi afegirà, tal volta, una rella i una aixada. Però aquests donatius són avançaments que ell sobrecarrega amb preus dobles o triples i que es cobra per contribucions trimestrals.

»Apareix novament la generositat del lord. Sa excel·lència està disposat (perquè sa excel·lència és compassiu) a fer millores en el terreny. I sa excel·lència encara va més lluny. Sa excel·lència (Déu li ho pagui) ofereix la llavor.

»I més encara. Sa excel·lència (que les benediccions del cel el cobreixin) dona els adobs. I ací tenim un rendista feliç que posseeix casa, e'nes, llavor, adobs. Passa tan sols que sa excel·lència és qui posa els preus que li convenen a les millores realitzades, a la llavor, als adobs. I al cap de l'any la renda, que originàriament era de deu, és de vint o vint-i-cinc.

»Com que les terres són pobres i els hiverns terribles, el rendista—o sigui el parcer d'avui—no pot pagar. Llavors es dirigeix a l'usurer o al mateix lord. Des d'aquest moment s'endinsa en una xarxa de deutes, collites empenyorades, girs acumulats, protestes, de la qual cosa ja mai més no podrà eixir. El resultat és previst: el lord, per mitjà del seu administrador, l'embarga, s'apodera del gra que hi ha en les saques, del bestiar que hi ha en els corrals i estables, de les robes de l'arca, dels mobles, de tot, i el llança de la casa i de la propietat que amb el seu treball millorarà.»

Quina terrible actualitat tenen aquestes paraules del gran escriptor. ¿No us fan l'efecte que, en lloc de referir-se al lord, es refereixen a qualsevol propietari de l'Institut Agrícola de Sant Isidre?

LLUÍS CAPDEVILA

REPAPIEJANT

AQUELLA CANDIDATURA DE «EL DILUVIO»!

«El Diluvio», malgrat tenyir-se els cabells i anar de «trueno», se'ns fa vell. Repapieja. Prova d'això és la candidatura que ha engiponat, catifa de retalls, feta amb tan poca traça, que ensenya el forro. I el forro, en aquest cas, es diu Amadeu!

La titula, «El Diluvio», aquesta candidatura seva, «de coalició». I aquesta coalició la integren quatre candidats d'Esquerra Republicana de Catalunya, set de la coalició Hurtado-Lluhi, tres federals i un d'Acció Republicana!

Com a brometa, pot anar. Ara que, com a iniciativa, és més mansa que un discurs d'en Quero!

Reguin's, «Diluvio»: deixi's d'habilitats, que a la seva edat no resulten!

Contes del senyor Rector

El Bisbe de la Diòcesi va anunciar la visita pastoral, i després de recórrer diverses rectories, va caure on n'era rector mossèn Pere. Havent sopat, el pobre rector, que només disposava d'un llit de set pams, digué mig confós al senyor Bisbe:

—Miri, il·lustríssima... Ens haurem de partir el llit... com que la rectoria és tan pobra... i jo visc tan justet, sap?

—Què hi fa això? No s'amohini: dormirem junts com dos angelets!

Després d'haver resat el rosari anaren a descansar, dormint els dos dins el mateix llit. En tocar les sis del matí, trucaren a la porta del carrer, i el pobre rector tot endormiscat, donant un cop a l'esquena dels Bisbe, li digué:

—Aixeca't, Munda, que és la lletera!!

En Pepet, bailet de deu anys, i molt espavilat, preguntà un jorn al senyor rector del poble:

—A que no sap, senyor rector, quantes classes hi ha de frares!

—Ui, ui! N'hi ha de moltes classes, fill meu. N'hi ha de carmelites, caputxins, franciscans, dominics, etc., etc...

—Ca, barret! Vostè no ho sap.

—Doncs digues-m'ho tu, veiam.

—De frares només n'hi ha de tres classes: de bons, de dolents i dels que no fan mal a ningú.

—Mira'l que aixerit, eh?

—Vostè sap on són els frares bons?

—j.....!

—Doncs al cel! I els dolents?

—j.....!

—A la terra! I els que no fan mal ningú?

—j.....!

—Doncs pintats en un paper! Apa, peli aquest rave!

I després d'haver fet pam-i-pipa al rector, fugí corrent, deixant-lo més parat que un rellotge espatllat.

Un xicó d'un poble veí anà l'altre dia, per cert molt de matí, a confessar-se a la parròquia. El minyó, equivocadament, a causa de la frescor que regnava en el temple, va agerollarse vora el quiosc confessional, però en comptes del lloc que li corresponia va posar-se en la reixeta que pertany a les dones. El sacerdot va preguntar-li:

—Es soltera, vostè?

—No, pare.

—Es casada?

—No, pare.

—Així és vídua?

—Tampoc, pare.

—Doncs, què és vostè?

—Sóc l'aprenent de can Massegues.

S'agencllà davant del confessional una beata que pel parlar es coneixia que era dels volts de Tortosa. Feia ja una estona que descabdellava pecats quan el capellà sentí certa cloreta, per cert poc agradable.

—Digucu, germana, us heu llufat?

—No, pare...

—Seguiu, seguiu...

Seguí la confessió i al cap de poc un altre perfum "oriental" arribà als nassos del confessor.

—Germana, voleu dir que no...

—No, pare...

—Continueu, doncs.

Uns quants pecats més i una flaïre, i no de flors. El confessor, ja empiapat, digué:

—Mestressa, piou d'això. Ja m'esteu prenent el pèl. M'empestifareu!

—No, pare...

—Romanços. Amb aquesta van tres...

—No! Si dic que com que he menjat mongetes, no "pare" en tot el dia...!

L'arma electoral de les dretes

Diner, diner i diner

Preguntem a un capitost de la Lliga Catalana:

—¿Que us penseu guanyar?

—No mancaria altra cosa després del diner que portem gastat.

—Molt?

—Una barbaritat. Mils i mils i mils duros. Pensi que, des de fa un any, mantenim un equip d'escrivents dedicat a escorcollar el cens, i a esbrinar els morts i desapareguts...

—Per què volen saber-ho això?

—Ai, i que és innocent vostè! No

em faci riure. Perquè no se n'aprofiti un altre partit. Els «farem votat de bon matí». Ho té entès?

—Ah, ja!

—A més, ens costen una milionada aquests propagandistes, homes i dones, que han anat per pisos i botigues recollint vots i morrades. A més, les subvencions als porters, i a les venedores de la plaça... Cregui que fa por el que portem gastat.

—Ja és una raó per a guanyar.

—La única. Però no en tenim prou amb això. Per tal de guanyar no reparem en sacrificis. Que tal element, per a pertorbar i fer que caigui la culpa de la pertorbació a l'Esquerra ens demana tant? Se li dóna i en paus. Que cal treure els de la F. A. I. de la presó? Es paguen les fiances i se'ls treu, a condició de que «compleixin el seu deure». Que cal subvencionar una vaga «oportuna»? Es fa, y no comptem els mils duros per a «convèncer reacis», ni les despeses d'autos per a portar dones a votar, ni les subvencions als convents, ni moltes altres coses. ¿Se n'ha convençut de què la Lliga ha de guanyar?

—Bé, però, els principis...

—No em faci riure. El senyor Cambó en sap massa de negocis i no exposaria un capitalàs en un afer que no fos segur. Guanyarem, guanyarem... Són molts diners.

—Però, si el poble...

—Són uns quants milions de duros!

La Lliga vol fer votar les minyones de servei. La senyora anirà a votar i portarà les minyones coaccionant-les.

Això no s'ha de permetre. No es pot consentir ni es consentirà que «l'amor» porti a votar el treballador, vigilant-lo.

L'Esquerra està disposada a impossibilitar que les eleccions siguin falsejades. I no ho seran.

La senyora Bonnemaïson, el seu auto, el seu programa i les seves esperances

Convenientment disfressat—trajo negre, cara afaitada, botonet d'exercitant al trauc i un número de "La Veu" a la butxaca—un redactor nostre va poder arribar fins a la senyora Bonnemaïson, vídua de Verdaguer i Callís, per tal de conèixer el seu pensament sobre les eleccions de demà. La bona senyora, que després d'uns quants anys d'apartament de "las luchas mundanales" s'ha vist presa de la infecció lliguera, és, com saben els nostres llegidors, una ferma propagandista especialitzada en ensibornar minyones i noies de la Cultura, omplint-les el cap de reacció i conservadurisme...

Però anem a la conversa:

—Què passarà el diumenge?—li preguntem.

—I vostè m'ho pregunta? Si això fins ho sap en Brunet! Que guanyarà la Lliga!

—Per majoria?

—No faltaria més! I que tindrem el 80 per 100 dels vots... Ja els farem la llei, ja, a aquests heretges de l'Esquerra!

—Bé... però... a ells devem la República!

—Així es grillés! Que no anàvem bé amb el rei? Un minyó tan simpàtic!

—I a ells devem l'Autonomia.

—No hi passo! L'Autonomia la devem a en Cambó!

—La República ha donat a la dona els drets civils i polítics que no tenia...

—Mal fet. La dona, que aprengui a cuinar i a sargir.

—Si no està ben casada, pot divorciar-se.

—Quin pecat! El que Déu lliga no pot deslligar-se... En fi: no em faci pas l'article d'aquesta gent... La dona, fixi-s'hi bé, la dona farà que sigui en Cambó el que posi un xic d'ordre a tot això.

—I què farà?

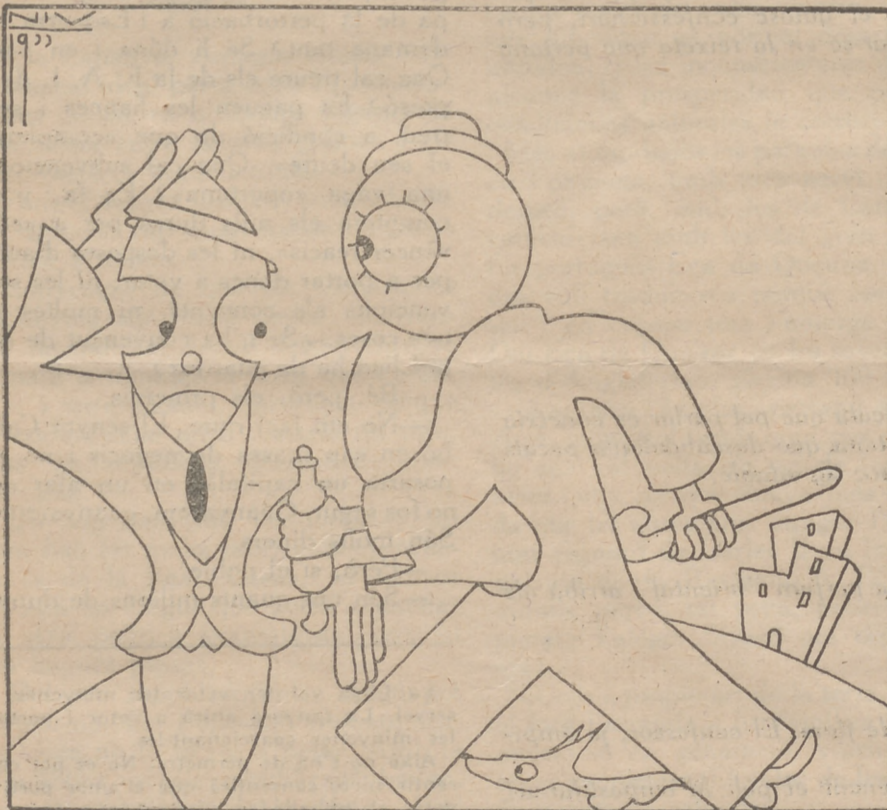
—De primer antuvi, posar l'Abadal en el lloc d'en Macià. Després, fer un govern de Catalunya a base de Puig i Cadafach, Maynés, Brunet, Solà de Cañizares i Costa Deu. Fer tornar els jesuïtes i que els escolapis no tinguin que anar disfressats...

—Però, i si no guanyeu?

—Guanyarem, Miri. Jo sola, amb el meu auto, portaré a votar 500 noies. Sortiran de la Cultura...

—I vostè, per què no ha volgut anar en candidatura?

—Jo? Veurà... Es que Madrid no em prova. Una volta vaig anar-hi i se me'n varen riure...

—On va amb aquesta medicina?

—Es un calmant per a la dona. Des que va escoltar un discurs de l'Hurtado, no em para de riure, la pobra!

La candidatura de la Liga és el darrer pas d'un partit que ja ha deixat d'ésser català. Podem classificar-lo perfectament al costat del nacional-agrarisme.

—El partit del Centre s'ha fusionat amb la Lliga!

—Sí? Doncs ja està ensorrada l'Esquerra!

Un miracle!

La llibertat que les dretes volen donar a la dona...

Són moltes les victòries que Sant Bernat obtingué sobre el Dimoni amb la força de les seves oracions, les quals eren tan fervents que commoïen les pedres. Conten que una vegada, un Crist de pedra va despendre's de la creu i baixà a besar el piadós prior. Però una estàtua de la Vergé, també de pedra, va fer més. Presentà el pit a Bernat i aquest begué d'aquell pit de pedra la més pura llet de dona. Aquesta bondat de la Santa Mare de Déu, encara és més d'admirar perquè en el fons, Sant Bernat la va tractar en totes les ocasions una mica malament no volent ni únicament creure en la seva virginitat.

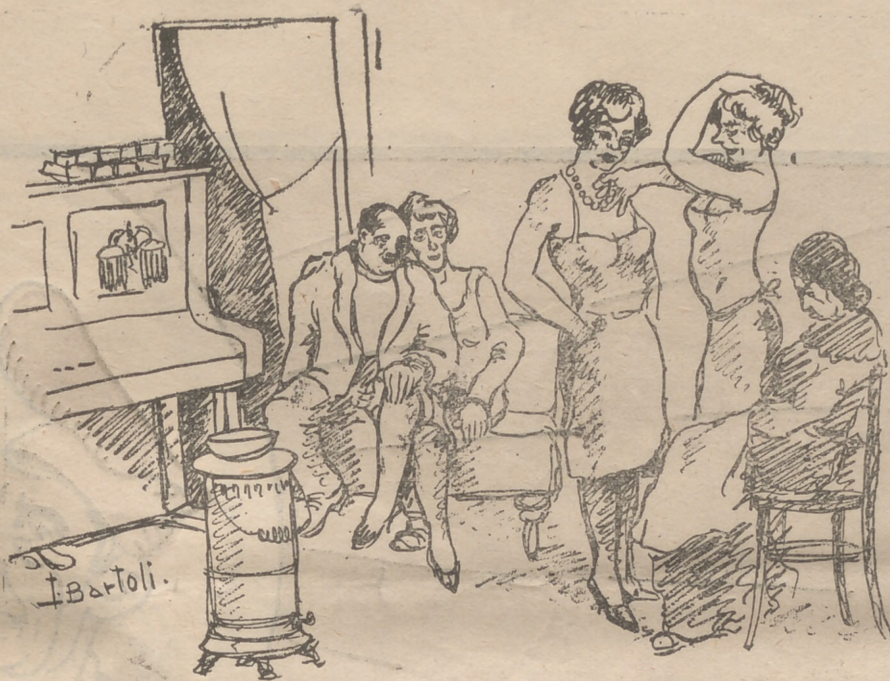
Un dia en entrar a la catedral d'Espira, saludà amb les següents paraules la imatge de Maria: «Jo et saludo, oh, Regina!» Quina no fou la sorpresa dels presents en veure que la imatge de pedra, afalagada i agradablement sorpresa, desclogués els seus llavis i exclamà: «Et dono les gràcies, estimat Bernat».

Però la sorpresa fou més gran quan el Sant, descontent, va murmurar com a resposta: **QUÈ CALLIN LES DONES EN LES ASSEMBLEES!**

Es la llibertat que volen donar les dretes a la dona.

La Lliga és aquell partit que va esperar divuit mesos de nou règim per acatar la República.

Com que encara no se'ls creia ningú, ha calgut que Cambó reafirmés el seu republicanisme, un mes abans de les eleccions, a Terramar.

—Quin collaret més caio manavilles, «meña»!
—Ja saps que el meu treballa per a les dretes.

Un feixisme inexistent

La tàctica de "embolica que fa fort"

...| Què hi farem!... Aquesta bona gent—bé, això de bona és un dir, sabeu?—s'ha entestat amb què els escamots són una milícia feixista i, per tant, que l'Esquerra també ho és.

I fixeu-vos com l'«A.B.C.» i «L'Opinió» es deixen anar junts, amb els ulls en blanc per aquest tobogan de fra.

La «F.A.I.», i la «F.E.D.A.» es donen la mà i entren, aparellades, en aquesta sardana d'insídies. «La Publi» i «El Diluvio» s'abraçen tan fort que de lluny semblen dos germans siamesos. I més enllà una dama feixuga i vella, s'esgarrija dintre la seva pell camaleònica, amb un infant de la mà, que no diu res de tan esverat. Són «La Veu» i «El Matí». Darrera de tot lladrau un petener sarnós que respon per «DIC».

Hom apella a tots els mitjans per tal de soscar el paviment sota l'Es-

guerra. Aquesta genteta no s'està de res. Si cal mentir, menten. Si cal inventar, inventen. Si cal empestifar, empestifen.

Aquí, a Catalunya, dintre l'heterogeni conglomerat que vol obrir pas a la reacció, esquerdant l'Esquerra, els catons de vuit cinc cèntims que capitaneja el senyor Lluhí són els que baten el record en el desconcert d'atzagaïades que es diuen pels celoberts polítics.

No en té prou aquesta colleta amb haver agavellat molt de temps els càrrecs de més profit i lluïment. No se'n recorden que a l'hora de marcar una tònica i orientar de bell nou una política, eren ells els que governaven. Els quatre—aleshores eren quatre encara—s'enfilaven com un «home mosca» als llocs que els va convenir. I en acabar s'ompliren la boca dient que ho feien perquè a Catalunya no hi ha nin-

gú més que ells que serveixi per alguna cosa. Més tard descobriren dues eminències més, i, a darrera hora, ells, els primmirats han hagut de recollir el súper-homenet que—en competència amb el senyor Pellicena—més havia fet davallar el to de les sessions consistorials convertides en verduleria.

Els són molt demòcrates. Ho són tant que abans que acatar la disciplina d'un partit que no fa res sense que ho refrendin els seus Congressos, s'esquitllen covardament i no donen la cara. S'accontenten amb escupir, des del seu full infecte, salivera de gripaus. Per sort, el poble els coneix ja, i els abandona en massa. Les baixes els plouen i al pas que van si no hi volen perdre la camisa, hauran de plegar. Aquesta llaga és la que els cou. Per això espeterneuen. Però els seus espeternecs són d'agonia.

Ara després de maldar per una entesa electoral amb els «immorals» i els «ineptes» que diuen que som nosaltres surten dient que ells no s'aliaran mai amb un partit feixista—i sempre aquest disc!—i que davant l'assalt d'un cert setmanari, estan tan escandalitzats que fins ens acusen d'haver ferit de mort la democràcia.

I veieu? Precisament és perquè som demòcrates que no acceptem coalicions amb segons qui, perquè la massa del partit les repugna i les desnona. Ells—que senten un gran menypreu per la massa—són oligarques per temperament. I això no ho comprendrien encara que volguessin. Els coneixem més del que ells es creuen. Quant a la burda patrynia d'atribuir als escamots un acte de violència que ningú no sap d'on ha sortit, i tenir el cinisme d'acusar-ne indirectament Francesc Macià, en persona, ultrapassa el cinisme i cau en el grotesc... La Lliga no pagarà pas mai prou bé aquesta cooperació insospitada que li ofrenen els nois díscols que l'Esquerra va tenir que foragitar del seu sí, tal i com el Partit Socialista Espanyol va fer amb el senyor Algora, signant d'un telegrama ridícul i digne parió, quant al dir dels «nacionalistes» de *L'Opinió*.

ANUNCIS BARATETS

(UNA RATLLA, UNA PESSETA.-TRES RATLLES UN DURO)

PERDUES

Un partit polític novell ha perdut la confiança en el triomf.

Si la trobeu porteu-la a la Redacció de «L'Opinió». Us ho agrairan.

VOLEU REJOVENIR-VOS?

Preneu la tissana Hurtado. Amb ella, el seu partit és eternament jove.

DEPILATORIO

«Royo Vilanova, Gil Robles, Cambó y otros» personajes prometen cien pesetas al que les

ofrezca un depilatorio capaz de extirpar el Bello (don Luis), que tanto les molesta.»

LLET AGRE

La millor és la de la marca Lluhí. El senyor Coromines pot fer-ne l'elogi. Hom suposa que el dilluns serà encara més agre.

DISCOS SELECTES

La Phono Lliga acaba de llançar al mercat els següents:
—«La Canción de Olvido», per Bau i Ayats, del Teatro de la Dictadura.

«La Canción del Olvido», per Cambó i Ventosa, del Coliseo Monarquía.

«La Canción del Olvido», per Maynés i Massot, del Teatre Municipal.

DINER EN EL ACTE

Se n'ofereix a qui es compromet a votar vuit vegades per la Lliga.
Els socis, abstenir-se.

EXCURSIONES EN AUTO

«Gratuitas, sólo para mujeres, desde el Instituto de Cultura a los colegios electorales. Razón: Señora Buenacasa de Verdguer.»

-Em quedo amb tu, que no m'has enganat i m

enganyat i m'has portat la República i l'Autonomia!

—El meu promès diu que em deixarà si no voto l'Esquerra. I el confessor vol que voti la Lliga.

—I que faràs?

—Canviar de confessor.

No enganya a ningú

El republicanisme de la Lliga

El republicanisme de la Lliga és una cosa que ningú es pren seriosament. Però els regionalistes, creguts que amb aquesta confessió hipòcrita ja tenen guanyada la bel·ligerància republicana, actuen talment com si el poble no tingués memòria i hagués oblidat la seva tèrbola història.

El diari «Luz», de Madrid, ara fa un any que publicava aquestes ratlles, dedicades a la Lliga:

«La Lliga Regionalista no ha estat acendradament monàrquica. Era tan hipòcritament monàrquica com és ara hipòcritament republicana. Però en l'orfanat d'homes i de partits que sofria la monarquia, la Lliga va parar la xarxa dels seus interessos materials, i perquè als seus propis interessos sacrificaven els de Catalunya i els d'Espanya, va ésser la Lliga l'únic partit que proporcionà balons d'oxigen a la monarquia moribunda. I en la fugida a França dels patatins i dels servidors de l'ex-rei, passaren també la frontera, no tornant a Espanya més que per a ésser col·laboradors conscients de la jornada del 10 d'agost, els homes de

«La nació catalana s'acomoda a l'Estatut reconegut per les Constituents. Serem lleials i ho han d'ésser els altres. Ningú no pot posar una fita a l'esdevenidor dels pobles, però la nostra llei avui és l'Estatut.

¡Ai, però, si gosessin minvar-lo o atacar-lo! Si la República intentés això, no seria República, sinó que en tindria solament l'etiqueta, però no la substància viva que té per fonament els postulats universals de Justícia i Dret. Si s'intentés això, Catalunya, d'acord amb els altres nuclis autonomistes d'Espanya, aixecaria bandera per la puresa de la democràcia republicana i de la llibertat».—Lluís Companys.

la Lliga, que a París s'enteraren de tot el que allí es tramava per tal de provocar la restauració del règim que fa més de setanta anys va qualificar d'ominós, un català tan català com el general Prim.

La Lliga Regionalista és, encara, en aquest moment, un perill per a l'autonomia de Catalunya i per a la República espanyola. Perquè, per a defensar l'autonomia i la República necessita una influència que, sortosament, l'opinió li ha negat. Traïdora a Catalunya i a Espanya quan l'Assemblea de Parlamentaris, col·laboradora de l'hecatombe ciervista de 1909, i del terrorisme de la llei «de fugas» posat en pràctica per Martínez Anido, que passà del Govern militar al civil de Barcelona després d'una reunió de «fuerzas vivas», en les que portà la veu cantant el senyor Cambó, preconcitant una política que va fer efectiva el col·laborador d'Arlegui, no hi ha que oblidar la seva solidaritat amb tots els enemics de la República quan aquesta estava abocada a ésser víctima de les emboscades i de les traïcions.

Hauran de passar anys, una llarga estada en un Jordà purificador, perquè la Lliga Regionalista pugui donar la sensació a Catalunya i a Espanya que s'ofereix com a franca i lleial col·

laboradora de l'autonomia i de la República.»

I aquestes ratlles segueixen tenint ara la mateixa actualitat que aleshores.

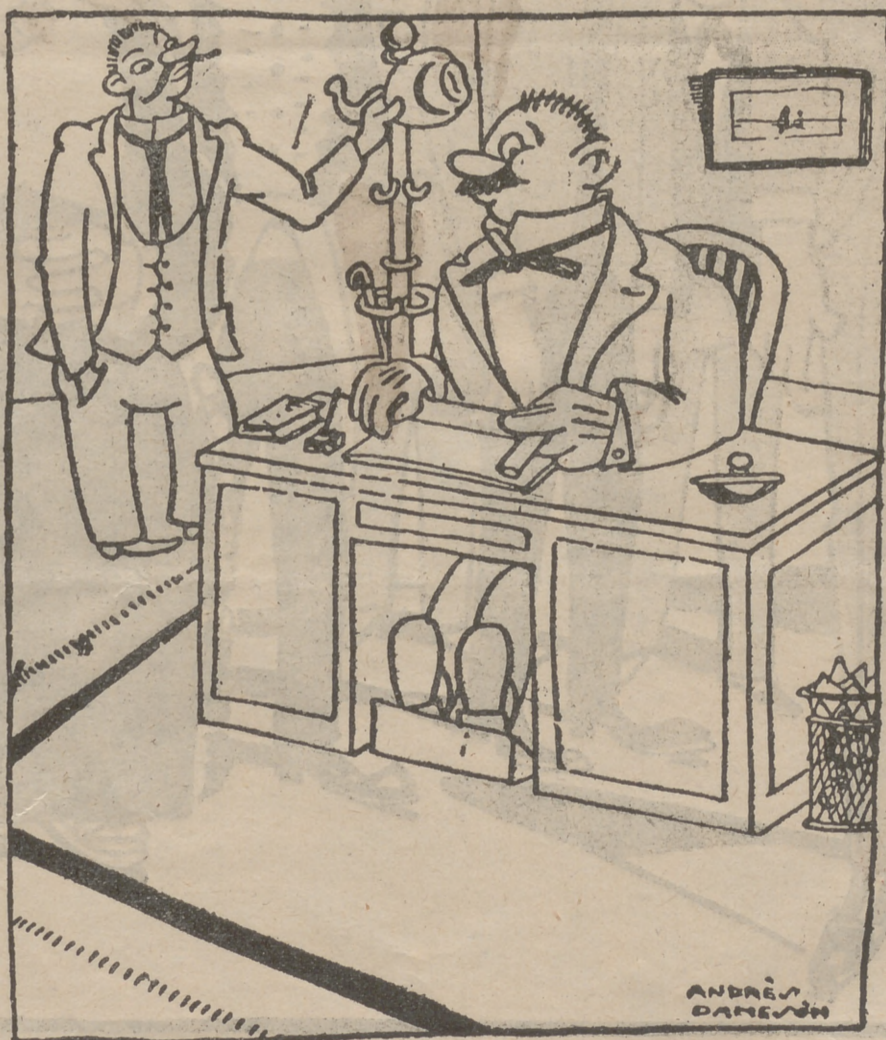
Ahir i avui

El plutòcrata, el papa gris, etc., etc.

«Mancava trobar el cabdill de la força reaccionària més dissimulada, el conglomerat bastant homogeni que es presenta amb el nom de «concentració catalanista republicana», quan s'ha designat per dirigir-lo el senyor Amadeu Hurtado, també conegut pel «papa gris» de la política catalana. És natural que l'il·lustre plutòcrata faci de líder d'una força que presenta angue-ristes furiosos.»

Això ho publicava «L'Opinió»—el diari d'en Lluhí, en Comes i en Casanelles, el dia 9 de novembre de 1932. I més avall deia que el senyor Hurtado «és l'home que en el moment en què Catalunya anava a aixecar-se per afirmar la seva categoria de nació, deia que no hi havia que insistir en aquestes coses, perquè això podria destorbar les maniobres de Cambó...»

Això ho deia el diari del «grupet» ara fa tan sols un any. I avui, el grupet va de bracet amb el plutòcrata, el papa gris, etc., etc.

—Manuel... Si, com espero, voteu la Lliga, us guanyareu...

—Quant, Sr. Quim?

—Res. Us guanyareu el meu aprecí

—Desenganyeu-vos. Al costat esquerre hi ha el cor i a la dreta el fetge. El cor impulsa sang i el fetge bilis...

La profecia del Sr. Jaume Carner

“O la República soímet a March o March soímet a la República”

Heus ací els paràgrafs finals del discurs pronunciat pel senyor Carner al Parlament de la República el 14 de juny de l'any passat, contestant la defensa que de March havia fet el cavernícola Gil Robles:

«De suerte, señores diputados, que este hombre, que en la conciencia de millones de españoles es el dueño, el motor, el gestor y el beneficiario de esta enorme empresa de contrabando, que se ha batido con el Estado y con la Tabacalera durante años y años, viene un día ante el Parlamento de su país, ante los representantes de su país, y les dice: «Todo esto que vosotros creéis, y sabéis, y decís, es un error, es una falsedad, es una leyenda; todo eso no es verdad». ¿Creéis que al tener el valor de decir esto realizó sólo un acto de cinismo o de audacia? No; es que este hombre es un poseído; cree que él es dueño de la verdad; cuando ocurre un hecho de la vida real que no le conviene, él lo borra y lo da por inexistente; amontona papeles, aporta actas notariales y cambia y disfraza aquel hecho real. (Muy bien.) Y este poseído es un hombre formidable; este poseído es el primer propietario territorial de España: este hombre tiene un Banco; este hombre tiene, como decía el señor Prieto, subarrendado el monopolio de tabacos en la zona española de África; este hombre tiene una porción de cosas que no dispondría de tiempo suficiente en estos ins-

tantes para enumerarlas. ¿Creéis que el señor March tiene con el Estado solamente este asunto? Yo os anuncio que, próximamente, tendréis que tratar de otros asuntos relacionados con el señor March y habrá de tratarlos este Gobierno o el Gobierno que sea, estas Cortes o las Cortes que sean. El caso March es muy serio, tan serio, que debo deciros, señores diputados —y perdóneme el señor Gil Robles que me haya alejado tanto del punto de vista principal—, que la República

deberá afrontarlo resueltamente y resolverlo, no para cometer una injusticia, sino para considerarlo muy seria y atentamente. El señor March, en este nuevo régimen, está en la misma situación que en los tiempos de la monarquía, y o la República le somete o él somete a la República.»

Heus ací unes paraules profètiques que caldrà recordar molt sovint.

Cambó ha dit:

«No hi ha cap situació dictatorial que l'hagin portat els dictadors. La dictadura d'Itàlia no la féu Mussolini: la crearen l'assalt a les fàbriques, la retenció de les col·lites, la inhibició dels governs...»

I la dictadura espanyola, qui la va portar? El senyor Puig i Cadafalch ens en podria dir alguna cosa, segurament.

Els boicotejadors de la República

Ens diuen de Reus, que unes senyores lligaires han anat a caçar vots de casa en casa i de pis en pis, oferint als obrers i obreres sense feina l'obertura de «sederes» i «vapors» si votaven les dretes. ¿En què quedem, doncs? Si poden obrir fàbriques, ¿qui té, lògicament, la culpa de la crisi? No hi ha pas cap dubte. Es d'una evidència innegable!

Diner i difamació: heus ací l'ideari del front dretista.

Diner per a comprar els pobres d'esperit i els traïdors.

Difamació per a treure's els pusilànims i els desesperats.

Però ni els desesperats, ni els pusilànims, ni els traïdors, ni els pobres d'esperit no interessen a la República, ni és recolzant-se en els seus vots on haurà de salvar-se.

El programa de les dretes...!

CARTES DE FORA

ALS NOSTRES AMICS FORANS

Us preguem que ens envieu nota de tots els atropellaments, de totes les injustícies, de totes les bretolades que contra la República maquinin la gent de dretes, els cacics d'ahir que volen seguir essent cacics avui. Cal no silenciar l'obra criminal d'aquesta gent, cal donar-hi una publicitat aterradora.

Les pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA estaran obertes a totes les vostres veus de protesta. Contra el propietari feudal, contra el capellà facciós, contra l'innoble cacic, llanceu la vostra veu acusadora i justiciera.

Terrassa

UN RECTOR PENYORAT

L'Alcalde Samuel Morera, ha imposat una penyora de 50 pessetes al mossèn Josep Homs, rector de la parròquia de Sant Pere, per no assitir, tal com estava convingut, el dia 23 del passat mes d'octubre, a l'enterrament catòlic, del nen de 7 mesos, Ricard Ubald i Estregues, finit a la Carretera de Castellar, 109.

Fetes les indagacions que calien per esbrinar la veritat del fet, resulta que en l'esmentat dia, com que el rector de Sant Pere estava molt enfeinat amb el tràfec de la setmana missional, s'oblidà d'assistir a l'enterrament que tenia assenyalat per a les 9 del matí. I el més lamentable és que tampoc no atinà a conferir l'assistència a l'enterrament al seu lloctinent, el vicari de la parròquia.

Mala memòria la de mossèn Homs. Tot-hom suposa, però, que si s'hagués tractat d'un enterrament de rendiment més elevat al de les 10 pessetes, que segons l'aranzel eclesiàstic de la parròquia valia la cerimònia oblidada, ja s'hauria espavilat més l'aludit reverend per tal d'enrecordar-se'n.

L'Alcalde esquerrà de Terrassa, que ja des de l'inici del seu mandat ha vetllat a ultrança pel compliment de la voluntat d'enterrament i la llibertat de consciència, ha cregut oportú, en aquesta ocasió, imposar aquesta lleu sanció al rector de Sant Pere, per informalitat en el tracte i per la befa feta als pares de l'albat, la voluntat dels quals era enterrar les restes del seu plançó amb el rite catlic, per mínim i modest que fos.

Amb la liquidació de la penyora, però, el conspicu reverend no es treurà del damunt l'enorme responsabilitat moral d'haver desatès un servei religiós tan sagrat com el de pregar pel bé d'un difunt, ni la greuíssima pena de què, per culpa de la seva negligència, hagi pogut anar a raure als llims l'ànima d'una criatura que cap acusació no tenia damunt la seva tendra vida.

Artesa de Segre

UN GRAN EXIT DE LA LLIGA

Dies passats els veïns d'Artesa de Lleida ens veiérem sorpresos amb unes invitacions que es repartiren per les cases per tal que acudíssim tots al local de Germanor per a escoltar la veu dels quatre candidats dretistes, els quals volien veure els electors

per tal d'ensibornar-los amb les seves oracions enaltidores de la monarquia i de franc derrotisme per a la República. Com que es deia que els candidats hi serien i no havíem vist el senyor Casimiro de Sangenis més que d'amagat entrar a algunes cases a recomanar que votessin les esquerres, però que hi possessin el seu nom per tal d'assegurar-se el triomf per una de les minories, estava el poble ben disposat per acudir a aquell acte.

El poble convidat a la festa va fer acte de presència; el local s'omplí, i tirada la cortina com si anessin a fer comèdia, aparegueren uns jovenets del requetè i el candidat senyor Massot. Tots tenien ganes de prendre part en aquell acte, però... iniciada la funció i a les primeres paraules que es digueren, el públic, fent de «maldit», començà a llançar malediccions, crits i imprecacions contra aquells que pretenien creure's amb dret a dirigir-se a un poble republicà i liberal. Enmig d'aquell desori tots esperàvem que sortís el senyor Sangenis, per veure si la seva presència, donades les «innombrables relacions» amb què compta,

posava fi a l'escàndol. El primer orador va haver de callar, i el següent un altre, que amb tot descaro les emprengué contra l'Esquerra i la República. Ja no fou possible seguir: una vertadera pluja de patates caigué damunt d'ells, demostrant-los que manant l'Esquerra, les collites són millors i abundants, com ho estaven demostrant llençant-los aquell bé de Déu d'hortalissa. Un bon tirador clavà una patata al llum, es fongué la bombilla i, campí qui pugui en mig del natural soroll. Durant uns moments semblava una parada de ninots del «pim, pam, pum».

Havien convocat el poble, i aquest acudí dient-los com pensa. Un pobre albat que havia vigut a prendre notes per al «Correo» i «La Veu del Segre», rebé enmig del clatell una bona racció de patates, i cuita-corrents se l'emportà el noi Jové fins a casa seva per tal d'alliberar-lo de la fúria del poble, que es contentà fent-los honor d'una xiulada i esquellots fins veure'ls tancats a casa seva.

En sortir del local i veure que per totes les cantonades eren rebuts amb hostilitat, el xòfer va demanar que no li fessin res, que cap culpa no tenia ell que li haguessin llogat l'auto, i així pogueren sortir per una part els propagandistes de Lleida i per altra el matrimoni de Puigvert, que pogueren convèncer-se que el poble d'Artesa no vol saber res amb les patums clericals. L'escàndol fou tan grandios que no sortí ni una sola persona a defensar-los. Artesa ha dit ben clar que està amb la República i contra els farsants que voldrien tornar al règim de la dictadura, del qual conserva el nostre poble algun record ben dolorós.

—A casa tots estem per l'ordre. Si fins la meva noia va fugir amb un capellà...

—No hi sé veure...

—Sí, home. Era una persona ordenada!

Vots per a la Lliga

—I no cal que protestis, Peret; els homes d'ordre com tu han de votar la Lliga...

Cassà de la Selva

UN CONSELL A L'OBREER CATALA

Les joventuts esquerranes de Catalunya han de fer sentir la seva veu en les eleccions del dia 19 i més que ningú, encara, tots els treballadors catalans, tant del camp com de la ciutat.

Les joventuts i els treballadors, que són els que més directament estan influenciats per aires de renovació i de justícia social, no voldran de cap manera escoltar la veu abstencionista de la F. A. I., que tan descaradament fa el joc a les dretes. Els treballadors, principalment, no voldran votar pel seu esclavatge, ja que en cas de triomfar a Catalunya la Lliga Catalana, a l'endemà mateix retornaríem al temps de l'Arlegui i de Martínez Anido, amb el seu seguit de crims i persecucions.

Dies passats, en el Kursaal de Barcelona, Martí Barrera denunciava públicament que la Lliga havia ofert grans quantitats de diners a significats elements sindicalistes a fi d'intensificar més i més la seva denigrant campanya d'abstenció. Abstenció que no vol pas dir propaganda pels seus ideals sindicalistes, certament, sinó una propaganda rastrera, descarada, a favor de les dretes, que vol dir la reacció monàrquica.

Obrer català: Tu que ets conscient, no voldràs de cap de les maneres donar el teu vot a la reacció, perquè saps, dissortadament, el que representava en temps de dictadura ésser obrer, dir-se obrerista.

Tu, obrer conscient, donaràs el vot als partits d'esquerra de la República. Als socialistes i a Esquerra Republicana, perquè ara com ara ja saps que és l'únic partit d'esquerra, a Catalunya, que pot fer front a la reacció. Més endavant, amb altres circumstàncies i més compenetrat amb els ideals d'avançada, podrem treballar i fer que triomfi el nostre anhel d'una Humanitat més justa, més noble, més honorada. Els que militem en els partits d'esquerra no serem mai un obstacle per a deturar el pas agegantat d'una Humanitat més perfecta. Al contrari: som nosaltres, precisament, els que en arribar a la implantació total del nostre programa farem possible un més enllà. Possibilitarem amb això el triomf d'allò que és l'essència viva de la nostra raó d'ésser en el món.

Obrer català: No et costarà pas gaire analitzar els actes d'aquests que es diuen els teus companys de treball i que no tenen cap mena d'escrúpols a demanar-te una abstenció suïcida, que solament afavoreix els partits de dreta de la República i la reacció. Ja que sabent que el teu vot ha d'ésser sempre en direcció a l'esquerra, els convé que «indirectament» els votis a ells.

Obrera, obrer català: Pensa que pots dependre del teu vot perquè no triomfi el partit que voldria monopolitzar el problema de l'ensenyança, perquè solament tingués accés a les Universitats el fill de casa bona. Pensa que la República ha concedit al teu fill el dret de seguir una carrera i pen-

sa que han estat els homes d'esquerra els qui l'han votada aquesta llei.

Tu no voldràs que un dia els teus fills et tirin en cara tot el mal que els hauries fet.

Obrera! Obrer català! Si vols ésser digne de tu mateix, si vols consolidar els principis democràtics de la República, si vols contrarestar i anul·lar la reacció descarada de les dretes monàrquiques, vota la Unió Socialista de Catalunya i l'Esquerra Republicana de Catalunya. Vota la coalició d'Esquerra Republicana.

H. ROURA TUNEU

Sant Adrià de Besós

ALLO QUE DEIEM

Els nostres lectors veuran com són poques les que no encertem. Ací tenim un altre botó de mostra que explica a bastament la nostra superioritat damunt Cambó, com a adivinadors.

Setmanes enrera dèiem que els missioners que tenen «posades» llurs plantes a la barriada de Font i Vinyals havien pensat d'abandonar-la per a estendre la llavor que ells tenen en altres llocs més propicis. Dèiem bon vent i barca nova!, però no cridem ni «Eureka!» ni «al-leuia!» fins que estiguin fora, perquè...

El perquè ja el tenim ací. Els missioners segueixen campant-les per la barriada!

Ara que ofereixen una novetat. La gent que els veia passar calçats únicament amb sandàlies prorrompien en exclamacions més o menys semblants a aquesta:

«¿Amb sandàlies i sense mitjons van sempre? Ai, pobrets! Quin fred han de patir a l'hivern!»

Mes les exclamacions han canviat. Els missioners van perfectament calçats amb unes sabates on és impossible la filtració de l'aire.

Ves per on els missioners ens han fet quedar bé i alhora ens mostren que llur missió és la d'estar amb comoditat a tot temps.

J. GRAU

REPICS

La compra del vot li sembla cosa força disculpable al diari de Delgado Barreto.

Dies passats la comentava així:

«Prohíbese, sí. Pero prohíbese procurando poner al vendedor en condiciones tales que no necesite para cubrir las atenciones de su vida recurrir al extremo de la venta...»

Ja se'n va cuidar la monarquia de posarlo en aquelles condicions!

El senyor Calvo Sotelo, l'home més cursi de la dictadura, ara a París s'entreté a combatre la República francesa...

Assisteix a les reunions dels «camelots» i confia veure entrar un rei a França...

Vols-t'hi jugar que això li fa fer el Borbó per tal de veure si a França fa forrola?

Llegim en un diari de Mallorca:

«Don Juan March ha enviado 10.000 pesetas destinadas a la subscripción para costear la cripta que ha de guardar los restos de Blasco Ibáñez.»

Aquest ultratge li mancava al contrabandista. Cal esperar que la quantitat insultant serà rebutjada!

Havem vist el que no creiem pas veure! Havem vist el senyor Brunet donant a «La Publicitat» lliçons de respecte al senyor Macià!

¿Què ens queda ja per veure en aquest món?

En front de l'abstencionisme que paga a la «Solís» el bisbe Irurita, ha donat ordre que totes, absolutament totes les monges votin la Lliga el dia 19. A l'ordre acompanya, feta per les oficines de la Lliga, la corresponent fitxa amb el seu nom, edat, carrer i secció on correspon votar.

Obrers! Capellans, frares i monges al servei de la Lliga, al servei del fill de Bertran

i Musitu, inoblidable cap de sometent, gran confident de l'Anido.

Abstenu-vos! Abstenu-vos de votar i sabreu, altra vegada, el que és bo!

Diu «La Nación» que «ningú no va ara contra la República».

Ara, potser no. Però deixem-los guanyar, i ja ho veurem...

Valdrà més que no els deixem guanyar!

Les dretes, segons «A B C», no van contra la República, sinó contra les seves lleis anticlericals, anticatòliques i antiespanyoles. Aquestes lleis antiespanyoles no són altra cosa que l'Estatut de Catalunya.

Poble! Cal que ho tinguis present.

Un diari madrilel fa el següent comentari:

«Parece mentira que el señor Royo Villanova, que con tantos arrestos combatió el Estatuto catalán, guarde tan «discreto silencio» ante el resultado de la votación del Estatuto vasco.»

Bé! Es que allò no és Catalunya!

A Roma s'han casat 800 parelles en un dia, seguint els consells de Mussolini.

Bé. Seguint el consell i per a cobrar les 500 lires que donava com a prima...

«Que de-liras!»

Llegim:

«El reformisme, impotent, ha pactat a Astúries amb Acció Popular, i aquesta unió li costarà la vida.»

Serà una mort ben merescuda.

Royo Villanova, en un míting celebrat a Madrid, ha aconseguit fàcils aplaudiments insultant Macià. L'orador estava en consorç amb el públic.

Tot de via estreta.

A la Diputació de Madrid s'han tret cèdules sense coneixement dels interessats per tal de votar en fals.

Es veu que, efectivament, l'opinió està amb les dretes.

Però necessiten vots falsos.

Els enemics de Catalunya molt sovint ensenyen el «plumero». Royo Villanova, parlant en un míting, ha dit penjaments de «quienes han votado el Estatuto y están dispuestos a votar todos los que se presenten, hasta anular Madrid y convertirlo en un corral de vacas».

Ah! Vaja!

Havem vist en el Passeig de Gràcia, combinada amb cartells electorals, l'odiosa bandera monàrquica. —Serien cartells dretistes! — diran vostès. Doncs, no, senyors. Eren de la «coalició». Pel que es veu, un enganyader que els coneix, ha volgut fer-los una bromada.

Vagues, vagues, vagues...

¿No podien esperar al dia 20 d'aquest mes?

No! Aleshores... quina eficàcia tindrien?

L'altre dia, per la ràdio, vàrem oir una defensa entusiasta de la pena de mort...

I vàrem sentir, com a catalans, un bon xic de vergonya!

Els tradicionalistes fan la puça i la Ramoneta. Per una banda, oficialment, recolzen i recomanen la candidatura de les dretes.

Però d'amagat, com aquell que no fa res, recomanen a tothom que voti la Lliga!

Es veu que el jugar net no s'ha fet per a la carlinada.

Estem de pega.

Ara el senyor Lamamié de Clairac no vol ésser candidat per Catalunya.

Diu que sense en Gil Robles no va enlloc.

Quina llàstima!

Ens hi haurien fet un panxó de riure!

Hi ha una entitat de mestres particulars que es titula «nada menus» que «Unió ciutadana pro cultura».

Aquesta entitat de mestres ha pres l'acord de votar la Lliga.

Els estranya, oi? Doncs no els estranyarà gens quan sàpiguen que la «Unió ciutadana pro cultura» declara que es sent dignament representada pel senyor Ayats.

Essent així, no podia succeir d'altra manera.

El senyor Puig d'Asprer volia ésser diputat per Girona. Però s'haurà de quedar amb les ganes...

I s'accontentarà cantant allò de...

«Dolça Catalunya,
pàtria del meu cor,
qui de tu s'allunya
no recull ni un vot...»

CORRESPONDENCIA

Manet: Ja veig que no farem res.—*Judi*

Brau: Es aprofitable. Vagi enviant.—*Claret*:

Es massa personal. I potser rebríem.

—*P. Carrera*: Anirà, si hi ha lloc.—*Domènec de Rauret*:

En publicarem un parell. El vers és coix. Potser l'adobarem, si ens

vaga.—*A. D.*: Entra en cartera.—*Sam*: Es

més dolent que la Lliga. No hi ha res a

fer.—*Mel*: Posi's tranquil i compri's un

sabre.—*Cavernícola*: Està molt de brometa

vostè! I si hi ha trencadissa, ¿qui en paga

els vidres?—*Amic*: De certes coses val més

no parlar-ne. No li sembla?—*Pauet*: Anirà

un dia d'aquests.—*Benet*: ¿Que es creu

que és el «Patufet», això?—*Enric S. P.*:

Al cove, sense apel·lació.—*Lena*: Maco. I

que no sigui el darrer.—*Dos Federals*: Su-

posem que no tindran la pretensió que es

publiqui, oi?—*Velillero*: Bé, sí... però... no

sabem què dir-li. I el cove reclama els seus

drets.—*Tomàs*: I un be (no negre, eh?).—

Emili M.: Ho tindrem present i mirarem

de complaure'l.—*Monfort*: Els versos són

coixos. En canvi el pensament és neuca. La

lleï de les compensacions.—*Tenu*: Va.—*Soler*:

No va.—*Imicili*: Ja ens explicarà què

vol dir aquest seudònim. Ah! El conte no

fa per casa.—*M. L.*: Ho enviem a l'Admin-

istració. Serà atesa la seva petició.—

Odon: Pobre home! Ens ha fet enternir!

—*Ramon Roca*: Aniran, però per aquest

número ha fet tard.—*Xipell*: Ja està bé, ja,

però és un xic massa tendencios.—*Miramús*:

No fa per al nostre tarannà.—*Pep*

Federal: Amb mitges soles i talons, farà

el seu goig.—*R. M.*: Vol dir? No n'hi ha

per tant!

Poble de Catalunya!

Per dignitat.

Pel pervindre de la
teva terra.

Per la llibertat dels
teus fills.

Per la seguretat de
la República.

Pel triomf de la justícia

**DEUS VOTAR
AQUESTES
CANDIDATURES**

**Votar-ne
qualsevol
altre es traïr
a Catalunya**

Candidatura d'Esquerra Republicana de Catalunya

BARCELONA (Ciutat)

Francesc Macià i Llussà
Lluís Companys Jover
Josep Sunyol i Garriga
Josep Mestre Puig
Marià Rubió i Tudurí
Francesc Viladomat Morales (U. S. C.)
Rafael Folc i Capdevila (U. S. C.)
Abel Velilla Saràzola (Federal)
Josep Riera i Puntí
Hilari Salvador
Josep Queralt Clapés
Emili Carles Serra
Narcís Guerra Buscarons
Aurora Bertrana
Jesús Sanz Poch

BARCELONA (Circumscripció)

Josep Calvet Mora
Josep Tomàs i Piera
Jaume Aiguader Miró
Francesc Senyal Ferrer
Josep Grau Jassans
Joan Ferret Navarro
Josep A. Trabal Sans
Joan Ventosa Roig
Domènec Palet i Barba
Amadeu Aragai Davi
Jaume Comes Jo (U. S. C.)
Felip Barjau Riera (U. S. C.)

LLEIDA

Epifani Belli Castiel
Lluís Bello Trompeta
Josep Sastre Torruella
Ferran Zulueta Giberga

TARRAGONA

Daniel Mangrané i Escardó
Joan Lluís Pujol i Font
Amós Ruiz Lecina (U. S. C.)
Joan Sentís i Nogués
Joaquim Llorens i Abelló

GIRONA

Josep Mascort
Miquel Santaló
Josep Sagrera
M. Serra i Moret (U. S. C.)
Melcior Marial

—És el bisbe que les hi ha manat que votin.
 —Els deu pagar el vot?
 —Sí. Dues-centes indulgències per cada un!